

Kovács Újszászy Péter

Felriadt otthoniak

Kelemen Lajos naplójegyzetei nyomán

*Sírhat a fenyves. E nemzet egy űzött esti madárraj.
Ég veled, otthon, kis falu, szénakazal és csűrkapu bája!
Nincs csobogás, már fegyverek hangja jár a patakra,
s gyűl a sötétség, megy, megy az ember, az utca olvad
lépte alatt. Már szürke a fűszál, csendes a porszem,
tépi a nagy sas büszke rigónkat. Hol van a harmatos otthon?
Nem vár. Tart a menekvés, elfogy a napfény, szűnik az éjjel.
Nézd, e közösség, bronz apa, Erdély, csak menekül, mert el kell
hagynia téged.*

*Messze kerülnek tőled azok, kik benned fogantak,
gyász szaga ül ma fölöttük, kis szekerek lemaradnak,
lassul a lódobogás is, fárad az állat, gyenge a fű, a takarmány
mind kifogyott, mint lámpa mögül az a fényköri mámor,
amit teleszótt a mesékkal sok száz otthoni óra.
Otthoni órák éltek-e még rohanásban?
Lesztek-e újra tanúi, hogy épül a fészek?*